

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (druhá komora)

zo 14. decembra 2016*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania — Voľný pohyb osôb — Rovnosť zaobchádzania — Sociálne výhody — Nariadenie (EÚ) č. 492/2011 — Článok 7 ods. 2 — Finančná podpora na vysokoškolské štúdium — Podmienka pre študentov, ktorí nemajú bydlisko na území dotknutého členského štátu, byť deťmi pracovníkov, ktorí pracovali alebo vykonávali svoju pracovnú činnosť v tomto členskom štáte počas nepretržitého obdobia aspoň piatich rokov — Nepriama diskriminácia — Dôvodnosť — Cieľ zvýšiť podiel rezidentov, ktorí sú držiteľmi vysokoškolského diplomu — Vhodnosť — Proporcionalita“

Vo veci C-238/15,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunal administratif (Správny súd, Luxembursko) z 20. mája 2015 a doručený Súdnemu dvoru 22. mája 2015, ktorý súvisí s konaním:

Maria do Céu Bragança Linares Verruga,

Jacinto Manuel Sousa Verruga,

André Angelo Linares Verruga

proti

Ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche,

SÚDNY DVOR (druhá komora),

v zložení: predseda druhej komory M. Ilešič, sudcovia A. Prechal, A. Rosas (spravodajca), C. Toader a E. Jarašiūnas,

generálny advokát: M. Wathelet,

tajomník: V. Tourrès, referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní zo 14. apríla 2016,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— Bragança Linares Verruga a i., v zastúpení: G. Thomas a L. Urbany, avocats,

— luxemburská vláda, v zastúpení: D. Holderer, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Kinsch, avocat,

* Jazyk konania: francúzština.

- dánska vláda, v zastúpení: M. Wolff a C. Thorning, splnomocnení zástupcovia,
- nórska vláda, v zastúpení: I. Jansen, C. Anker a M. Schei, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: M. Van Hoof, M. Kellerbauer a D. Martin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 2. júna 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 7 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 492/2011 z 5. apríla 2011 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Únie (Ú. v. EÚ L 141, 2011, s. 1).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi Mariou do Céu Bragança Linaresovou Verrugaovou, ako aj Jacintom Manuelom Sousa Verrugom a Andréom Angelom Linaresom Verrugom a ministre de l'Enseignement supérieur et de la Recherche (Ministerstvo pre vyššie vzdelávanie a výskum) (Luxembursko) vo veci odmietnutia tohto ministerstva priznať pánovi Linaresovi Verrugovi štátnu finančnú podporu na vysokoškolské štúdium.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Nariadenie Rady (EHS) č. 1612/68 z 15. októbra 1968 o slobode pohybu pracovníkov v rámci spoločenstva (Ú. v. ES L 257, s. 2; Mim. vyd. 05/001, s. 15), zmenené a doplnené smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/38/ES z 29. apríla 2004 (Ú. v. EÚ L 158, 2004, s. 77; Mim. vyd. 05/005, s. 46) (ďalej len „nariadenie č. 1612/68“) bolo zrušené s účinnosťou od 16. júna 2011 nariadením č. 492/2011.
- 4 Podľa článku 41 druhého odseku tohto posledného uvedeného nariadenia sa odkazy na nariadenie č. 1612/68 považujú za odkazy na nariadenie č. 492/2011.
- 5 Článok 7 tohto posledného uvedeného nariadenia, ktorý prevzal znenie článku 7 nariadenia č. 1612/68, stanovuje:

„1. S pracovníkom, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, sa na území iného členského štátu nesmie z dôvodu jeho štátnej príslušnosti zaobchádzať inak ako s vlastnými pracovníkmi, pokiaľ ide o podmienky zamestnania a pracovné podmienky, najmä odmeňovanie, prepustenie, a ak by sa stal nezamestnaným, opätovné začlenenie do práce alebo zamestnania.

2. Takýto pracovník požíva rovnaké sociálne a daňové výhody ako vlastní pracovníci.

...“
- 6 Podľa článku 16 ods. 1 prvej vety smernice 2004/38 „občania Únie, ktorí sa legálne zdržiavali počas nepretržitého obdobia piatich rokov v hostiteľskom členskom štáte, majú právo trvalého pobytu v tomto členskom štáte“.

7 Článok 24 tejto smernice stanovuje:

„1. S výhradou takých osobitných ustanovení, ako sú výslovne uvedené v zmluve a v sekundárnom práve, všetci občania Únie, ktorí sa na základe tejto smernice zdržiavajú na území hostiteľského členského štátu, využívajú rovnaké zaobchádzanie ako so štátnymi príslušníkmi tohto členského štátu v rámci pôsobnosti zmluvy. Výhoda tohto práva sa rozširuje na rodinných príslušníkov, ktorí nie sú štátnymi príslušníkmi členského štátu a ktorí majú právo pobytu alebo právo trvalého pobytu.

2. Ako výnimka z odseku 1 hostiteľský členský štát nie je povinný udeliť nárok na sociálnu pomoc počas prvých troch mesiacov pobytu ani prípadne počas dlhšieho obdobia stanoveného v článku 14 ods. 4 písm. b), ani nie je povinný pred nadobudnutím práva trvalého pobytu udeliť pomoc vo forme príspevku na výživu počas štúdia, vrátane odborného vzdelávania, pozostávajúcu zo študentských štipendií alebo študentských pôžičiek osobám iným, ako sú pracovníci, samostatne zárobkovo činné osoby, osoby, ktoré si zachovávajú takýto štatút a ich rodinní príslušníci.“

Luxemburské právo

8 Štátna finančná podpora na vysokoškolské štúdium je upravená v loi du 22 juin 2000 concernant l'aide financière de l'État pour études supérieures (zákon z 22. júna 2000 o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium) (Mémorial A 2000, s. 1106, ďalej len „zákon o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium“), ktorý bol viackrát zmenený a doplnený.

9 Táto finančná podpora sa poskytuje vo forme štipendia a pôžičky a môže sa o ňu požiadať bez ohľadu na to, v ktorom štáte chce žiadateľ absolvovať svoje vysokoškolské štúdium.

10 V nadväznosti na zmeny a doplnenia zavedené článkom 1 bodom 2 zákona z 26. júla 2010 (Mémorial A 2010, s. 2040) článok 2 zákona o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium definoval príjemcov tejto podpory takto:

„Nárok na štátnu finančnú podporu na vysokoškolské štúdium majú študenti prijatí na vysokoškolské štúdium, ktorí spĺňajú jednu z nasledujúcich podmienok:

- a) sú luxemburskými štátnymi príslušníkmi alebo rodinnými príslušníkmi luxemburských štátnych príslušníkov a majú bydlisko v Luxemburskom veľkovejvodstve, alebo
- b) sú štátnymi príslušníkmi iného členského štátu Európskej únie alebo jedného z ďalších štátov, ktoré sú zmluvnými stranami Dohody o Európskom hospodárskom priestore [z 2. mája 1992 (Ú. v. ES L 1, 1994, s. 3; Mim. vyd., 11/052, s. 3)] alebo Švajčiarskej konfederácie a v súlade s kapitolou 2 zákona z 29. augusta 2008 o voľnom pohybe osôb a imigrácii v znení neskorších predpisov sa zdržiavajú v Luxemburskom veľkovejvodstve ako zamestnanci, samostatne zárobkovo činné osoby, osoby, ktoré si zachovávajú tento štatút, alebo ako rodinní príslušníci jednej z vyššie uvedených kategórií osôb, alebo tu získali právo na trvalý pobyt...

...“

11 Právnou úpravou uplatniteľnou v čase skutkových okolností vo veci samej je právna úprava vyplývajúca zo zmien a doplnení zákona o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium vykonaných zákonom z 19. júla 2013 (Mémorial A 2013, s. 3214) (ďalej len „zmenený a doplnený zákon z 22. júna 2000“).

- 12 Článok 2a zmeneného a doplneného zákona z 22. júna 2000, ako bol vložený na základe článku 1 bodu 1 zákona z 19. júla 2013, stanovuje:

„Študent, ktorý nemá bydlisko v Luxemburskom veľkovevodstve, má takisto nárok na finančnú podporu na vysokoškolské štúdium, pod podmienkou, že je dieťaťom zamestnanca, resp. samostatne zárobkovo činnnej osoby, ktorí sú luxemburskými štátnymi príslušníkmi alebo občanmi Európskej únie, alebo iného štátu, ktorý je zmluvnou stranou Dohody o Európskom hospodárskom priestore, alebo Švajčiarskej konfederácie, a ktorí boli zamestnaní, resp. vykonávali svoju činnosť v Luxembursku, a že v čase podania žiadosti o finančnú podporu na vysokoškolské štúdium študentom boli tento zamestnanec, resp. samostatne zárobkovo činná osoba zamestnaní, resp. vykonávali svoju činnosť v Luxembursku počas nepretržitého obdobia minimálne piatich rokov. Pracovný úväzok v Luxembursku musí zodpovedať aspoň polovici bežného pracovného času, ktorý sa uplatňuje v podniku na základe zákona, alebo prípadne platnej kolektívnej zmluvy. Samostatne zárobkovo činná osoba musí v Luxemburskom veľkovevodstve nepretržite platiť povinné príspevky na sociálne zabezpečenie na základe článku 1 bodu 4 Code de la sécurité sociale [Zákonník sociálneho zabezpečenia] počas piatich rokov predchádzajúcich podaniu žiadosti o finančnú podporu na vysokoškolské štúdium.“

- 13 Následne bol zmenený a doplnený zákon z 22. júna 2000 zrušený loi du 24 juillet 2014 concernant l'aide financière de l'État pour études supérieures (zákon z 24. júla 2014 o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium) (Mémorial A 2014, s. 2188), ktorý nebol účinný v čase skutkových okolností vo veci samej. Osobitne podmienka práce rodiča študenta, ktorý nie je rezidentom, počas nepretržitého obdobia piatich rokov v čase podania žiadosti o finančnú podporu na vysokoškolské štúdium bola zrušená a nahradená podmienkou práce rodiča študenta, ktorý nie je rezidentom, počas obdobia minimálne piatich rokov v rámci referenčného obdobia siedmich rokov, ktoré predchádza dátumu podania žiadosti o poskytnutie finančnej podpory.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 14 Pán Linares Verruga, študent na Univerzite v Liège (Belgicko) býva so svojimi rodičmi, pani Bragança Linaresovou Verrugovou a pánom Sousom Verrugom, v Longwy (Francúzsko). Pani Bragança Linaresová Verrugová pracuje v Luxembursku ako zamestnankyňa od 15. mája 2004, s jediným prerušením v období od 1. novembra 2011 do 15. januára 2012. Pán Sousa Verruga pracoval v tomto členskom štáte ako zamestnanec v období od 1. apríla 2004 do 30. septembra 2011, ako aj v období od 4. decembra 2013 do 6. januára 2014. Od 1. februára 2014, keď založil v Luxembursku podnik, tam pracuje ako samostatne zárobkovo činná osoba.
- 15 Pán Linares Verruga požiadal ako študent v zimnom semestri akademického roka 2013/2014 Luxembursko o štátnu finančnú podporu na vysokoškolské štúdium v súvislosti s prípravou na získanie diplomu.
- 16 Ministerstvo pre vyššie vzdelávanie a výskum túto žiadosť o finančnú podporu rozhodnutím z 28. novembra 2013 zamietlo, čo odôvodnilo nedodržaním podmienok podľa článku 2a zmeneného a doplneného zákona z 22. júna 2000.
- 17 Pán Linares Verruga a jeho rodičia podali 23. decembra 2013 opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu. Ministerstvo pre vyššie vzdelávanie a výskum tento opravný prostriedok rozhodnutím zo 14. januára 2014 zamietlo.
- 18 Pán Linares Verruga tiež požiadal Luxembursko o poskytnutie finančnej podpory na vysokoškolské štúdium na letný semester akademického roka 2013/2014. Rozhodnutím z 24. marca 2014 Ministerstvo pre vyššie vzdelávanie a výskum túto žiadosť o finančnú podporu zamietlo z rovnakých dôvodov, ako sú dôvody uvedené v jeho rozhodnutí z 28. novembra 2013.

- 19 Dňa 15. apríla 2014 podali pán Linares Verruga a jeho rodičia žalobu na Tribunal administratíf (Správny súd, Luxembursko), ktorou sa domáhali zmeny alebo zrušenia rozhodnutia Ministerstva pre vyššie vzdelávanie a výskum z 28. novembra 2013, 14. januára a 24. marca 2014.
- 20 Pred týmto súdom pán Linares Verruga a jeho rodičia v prvom rade tvrdia, že štátna finančná podpora na vysokoškolské štúdium predstavuje rodinnú dávku v zmysle nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 z 29. apríla 2004 o koordinácii systémov sociálneho zabezpečenia (Ú. v. EÚ L 166, 2004, s. 1; Mim. vyd. 05/005, s. 72), na ktorú má právo každý pracovník. Subsidiárne tvrdia, že táto podpora predstavuje sociálnu výhodu v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1612/68, takže jej poskytnutie podlieha zásade rovnosti zaobchádzania vyjadrenej v tomto ustanovení.
- 21 Luxemburská vláda uvádza, že táto podpora nepredstavuje rodinnú dávku v zmysle nariadenia č. 883/2004 a spochybňuje uplatniteľnosť nariadenia č. 1612/68 na spor vo veci samej. Táto vláda tiež zastáva názor, že postavenie pracovníka jedného z rodičov študenta, ktorý nemá bydlisko v Luxembursku, nestačí samo osebe na vznik jeho práva na štátnu finančnú podporu na vysokoškolské štúdium. Podľa uvedenej vlády rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), umožnil vnútroštátnemu zákonodarcovi podmieniť priznanie takejto pomoci dodržaním podmienky, podľa ktorej cezhraničný pracovník musí pracovať v dotknutom členskom štáte počas značne dlhého obdobia. Vo veci samej však manželia Verrugovci túto podmienku nespĺňajú.
- 22 Tribunal administratíf (Správny súd) v prvom rade odmieta argumentáciu pána Linaresa Verrugu a jeho rodičov, podľa ktorej štátna finančná podpora na vysokoškolské štúdium predstavuje rodinnú dávku v zmysle nariadenia č. 883/2004. V tomto ohľade uvádza, že toto nariadenie sa týka rodinných dávok viazaných na povinné príspevky zamestnaných pracovníkov a samostatne zárobkovo činných osôb a že dávka patrí do jeho pôsobnosti iba vtedy, ak kryje sociálne riziko. Tribunal administratíf (Správny súd) sa domnieva, že účelom štátnej finančnej podpory na vysokoškolské štúdium nie je kryť takéto riziko.
- 23 Podľa tohto súdu uvedenú finančnú podporu nemožno chápať ako protihodnotu zrušenia rodinných prídavkov pre študentov starších ako 18 rokov. Luxemburský zákonodarca chcel tým, že označil študentov za prijímateľov štátnej finančnej podpory na vysokoškolské štúdium, právne upraviť koncept „autonómie študenta“, a síce jeho právo študovať na vysokej škole podľa svojho výberu, nezávisle od finančnej situácie a vôle jeho rodičov, s cieľom najmä podporiť zvýšenie podielu osôb, ktoré sú držiteľmi vysokoškolského diplomu, medzi obyvateľmi s bydliskom v Luxembursku. Tribunal administratíf (Správny súd) v tejto súvislosti zdôrazňuje, že štátna finančná podpora na vysokoškolské štúdium podlieha iba akademickým podmienkam a poskytuje sa v podobe štipendia alebo pôžičky, ktorých výška závisí iba od osobnej finančnej a sociálnej situácie študenta, ako aj zápisného, ktoré musí zaplatiť.
- 24 Pokiaľ ide v druhom rade o tvrdenia pána Linaresa Verrugu a jeho rodičov založené na nezlučiteľnosti zmeneného a doplneného zákona z 22. júna 2000 s nariadením č. 1612/68, Tribunal administratíf (Správny súd) sa domnieva, že vzhľadom na to, že financovanie štúdiá, ktoré členský štát priznáva deťom pracovníkov, predstavuje pre migrujúceho pracovníka sociálnu výhodu v zmysle článku 7 ods. 2 tohto nariadenia, toto ustanovenie je uplatniteľné na spor vo veci samej.
- 25 Tento súd okrem toho uvádza, že v rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), Súdny dvor rozhodol, že podmienka bydliska stanovená v článku 2 písm. b) zákona o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium, zmeneného a doplneného zákonom z 26. júla 2010, predstavuje nepriamu diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti medzi osobami, ktoré bývajú v Luxembursku, a osobami, ktoré v tomto členskom štáte nebývajú a sú deťmi cezhraničných pracovníkov vykonávajúcich činnosť v uvedenom členskom štáte.

- 26 Podľa Tribunal administratif (Správny súd) hoci v tomto rozsudku Súdny dvor tvrdil, že luxemburský zákonodarca môže na účely priznania dotknutej podpory vyžadovať, aby cezhraničný pracovník, rodič študenta, pracoval v Luxembursku počas určitého minimálneho obdobia, Súdny dvor napriek tomu nerozhodol, že takáto požiadavka musí predstavovať výlučnú podmienku a že doba práce v tomto členskom štáte v trvaní piatich rokov musí byť jediným prijateľným kritériom. Naopak, Súdny dvor v tom istom rozsudku zdôraznil až príliš výlučnú povahu pravidla uprednostňujúceho jediné kritérium na účely posúdenia väzby cezhraničného pracovníka k luxemburskej spoločnosti, ako aj relevantnosť a dôvodnosť kritérií umožňujúcich zistiť rozumnú pravdepodobnosť návratu študenta do Luxemburska po skončení jeho štúdia.
- 27 Tribunal administratif (Správny súd) ďalej uvádza, že priznanie štátnej finančnej podpory na vysokoškolské štúdium sa pánovi Linaresovi Verrugovi odmietlo z dôvodu prerušenia vo výkone pracovnej činnosti jeho matky v Luxembursku v dĺžke dva a pol mesiaca, napriek skutočnosti, že takúto činnosť vykonávala počas celkového obdobia takmer osem rokov, pričom k takémuto odmietnutiu by za rovnakých podmienok nedošlo vo vzťahu k pracovníkovi s bydliskom v uvedenom členskom štáte.
- 28 Za týchto podmienok sa Tribunal administratif (Správny súd) pýta, či podmienka stanovená v článku 2a zmeneného a doplneného zákona z 22. júna 2000 nie je neprimeraná. Uvádza, že nepriama diskriminácia je v zásade zakázaná, pokiaľ nie je objektívne odôvodnená, to znamená, že je spôsobilá zabezpečiť uskutočnenie legitímneho cieľa a nejde nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie tohto cieľa. V tomto ohľade tento súd uvádza, že luxemburská vláda uvádza ako odôvodnenie nevyhnutnosť ubezpečiť sa, že existuje väzba medzi cezhraničným pracovníkom a luxemburskou spoločnosťou, ktorá umožňuje predpokladať, že po prijatí štátnej pomoci na financovanie svojho štúdia sa študent, dieťa takéhoto pracovníka, vráti do Luxemburska, aby vedomosti, ktoré nadobudol, uplatnil v prospech rozvoja ekonomiky tohto členského štátu.
- 29 Podľa Tribunal administratif (Správny súd) si luxemburská vláda uvedomuje neprimeranú a diskriminačnú povahu požiadavky stanovenej v článku 2a zmeneného a doplneného zákona z 22. júna 2000, pretože zákon z 24. júla 2014 o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium nahradil podmienku nepretržitého obdobia práce piatich rokov podmienkou celkového obdobia práce päť rokov v rámci referenčného obdobia siedmich rokov s cieľom umožniť zohľadnenie prerušení práce najmä počas obdobia nezamestnanosti. Tento súd sa však domnieva, že napriek tejto zmene podmienok priznania uvedenej pomoci môže otázka zlučiteľnosti zmeneného a doplneného zákona z 22. júna 2000 s nariadením č. 1612/68 stále ovplyvniť rozhodnutie, pokiaľ ide o riešenie, ktoré sa má prijať vo veci rozhodnutí Ministerstva pre vyššie vzdelávanie a výskum dotknutých vo veci samej.
- 30 Za týchto podmienok Tribunal administratif (Správny súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Je podmienka uložená vo vzťahu k študentom, ktorí nie sú rezidentmi Luxemburského veľkovevodstva, článkom 2a zmeneného a doplneného zákona z 22. júna 2000, bez zohľadnenia akéhokoľvek iného kritéria väzby, konkrétne podmienka, že musí ísť o deti pracovníkov, ktorí boli zamestnaní, resp. vykonávali svoju činnosť v Luxembursku počas nepretržitého obdobia minimálne piatich rokov v čase podania žiadosti o finančnú podporu, odôvodnená politickými záujmami v oblasti vzdelávania a rozpočtovej politiky presadzovanými v Luxembursku, a je táto podmienka vhodná, respektíve primeraná sledovanému cieľu, to znamená snahe podporiť zvýšenie podielu osôb, ktoré sú držiteľmi vysokoškolského diplomu, a zároveň zabezpečiť, aby sa tieto osoby po tom, ako využili možnosť ponúkanú daným systémom podpory na financovanie ich štúdia, ktoré môže byť prípadne absolvované v zahraničí, vrátili do Luxemburska, aby použili takto získané vedomosti na rozvoj ekonomiky tohto členského štátu?“

O prejudiciálnej otázke

31 Vnútroštátny súd sa svojou otázkou v podstate pýta, či sa má článok 7 ods. 2 nariadenia č. 492/2011 vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá poskytnutie finančnej podpory na vysokoškolské štúdium študentom, ktorí nie sú rezidentmi, podmieňuje tým, aby aspoň jeden z ich rodičov pracoval v tomto členskom štáte počas minimálneho a nepretržitého obdobia piatich rokov v čase podania žiadosti o finančnú podporu, ale nestanovuje takúto podmienku, pokiaľ ide o študentov, ktorí majú bydlisko na území tohto členského štátu, s cieľom podporiť zvýšenie podielu rezidentov, ktorí sú držiteľmi vysokoškolského diplomu.

Úvodné pripomienky

32 Vo veci, ktorá viedla k rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), už Súdny dvor mal príležitosť preskúmať luxemburskú právnu úpravu týkajúcu sa štátnej finančnej podpory na vysokoškolské štúdium, ktorá vtedy vyplývala zo zákona o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium, zmeneného a doplneného zákonom z 26. júla 2010.

33 Súdny dvor tak rozhodoval o zlučiteľnosti s článkom 7 ods. 2 nariadenia č. 1612/68 vnútroštátnej právnej úpravy, ktorá podmieňovala poskytnutie finančnej podpory na vysokoškolské štúdium podmienkou bydliska študenta a zavádzala tak rozdiel v zaobchádzaní medzi osobami, ktoré majú bydlisko v Luxembursku, a osobami, ktoré bez toho, aby mali bydlisko v tomto členskom štáte, sú deťmi cezhraničných pracovníkov vykonávajúcich činnosť v uvedenom členskom štáte.

34 Súdny dvor rozhodol, že nerovnosť zaobchádzania, ktorá vyplývala zo skutočnosti, že sa vyžadovala podmienka bydliska v prípade študentov, ktorí sú deťmi cezhraničných pracovníkov, predstavovala nepriamu diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, ktorá je v zásade zakázaná, s výnimkou prípadu, keď je objektívne odôvodnená (pozri v tomto zmysle rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 46).

35 V tomto ohľade Súdny dvor rozhodol, že podmienka bydliska stanovená zákonom o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium, zmeneným a doplneným zákonom z 26. júla 2010, bola vhodná na dosiahnutie cieľa všeobecného záujmu uznaného na úrovni Únie, ktorým je podpora absolvovania vysokoškolského štúdia a podstatné zvýšenie podielu osôb, ktoré sú držiteľmi vysokoškolského diplomu, v rámci obyvateľstva Luxemburska (rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, body 53, 56 a 68).

36 Naopak, vo svojej analýze nevyhnutnosti podmienky bydliska Súdny dvor dospel k záveru, že táto podmienka išla nad rámec toho, čo bolo nevyhnutné na účely dosiahnutia cieľa zvýšiť podiel rezidentov, ktorí sú držiteľmi vysokoškolského diplomu, keďže bránila zohľadneniu iných okolností potenciálne preukazujúcich skutočnú úroveň väzby žiadateľa o uvedenú finančnú podporu so spoločnosťou alebo s trhom práce dotknutého členského štátu, ako napríklad skutočnosť, že jeden z rodičov, ktorý má voči študentovi naďalej vyživovaciu povinnosť, je cezhraničným pracovníkom, ktorý má v tomto členskom štáte dlhodobé zamestnanie a už v ňom značne dlhý čas pracoval (rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 83).

37 V nadväznosti na rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), došlo na základe zákona z 19. júla 2013 k zmene a doplneniu zákona o štátnej finančnej podpore na vysokoškolské štúdium tak, že sa rozšíril okruh príjemcov štátnej finančnej podpory aj na študenta, ktorý nemá bydlisko v Luxembursku, pod podmienkou, že je dieťaťom zamestnanca, resp. samostatne zárobkovo činnej osoby, ktorí sú luxemburskými štátnymi príslušníkmi alebo občanmi Európskej únie a ktorí boli zamestnaní, resp. vykonávali svoju činnosť v Luxembursku, a že v čase podania žiadosti o finančnú

podporu na vysokoškolské štúdium študentom boli tento zamestnanec, resp. samostatne zárobkovo činná osoba zamestnaní, resp. vykonávali svoju činnosť v Luxembursku počas nepretržitého obdobia minimálne piatich rokov.

- 38 S cieľom odpovedať na otázku položenú vnútroštátnym súdom treba preskúmať, či právna úprava, akou je právna úprava vyplývajúca z tejto zmeny, zakladá prípadnú diskrimináciu a či je v takom prípade objektívne odôvodnená.

O existencii diskriminácie

- 39 Podľa článku 7 ods. 2 nariadenia č. 492/2011, ktorého znenie je zhodné so znením článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1612/68, pracovník, ktorý je štátnym príslušníkom členského štátu, požíva na území iných členských štátov rovnaké sociálne a daňové výhody ako vlastní pracovníci. Toto ustanovenie je na prospech tak migrujúcich pracovníkov bývajúcich v hostiteľskom členskom štáte, ako aj cezhraničných pracovníkov, ktorí hoci vykonávajú pracovnú činnosť v uvedenom členskom štáte, bývajú v inom členskom štáte (pozri v tomto zmysle rozsudky z 27. novembra 1997, Meints, C-57/96, EU:C:1997:564, bod 50, ako aj z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 37).
- 40 Z ustálenej judikatúry vyplýva, že pomoc na pokrytie životných nákladov a nákladov na štúdium počas univerzitného štúdia, ktoré vedie k nadobudnutiu odbornej kvalifikácie, predstavuje pre migrujúceho pracovníka sociálnu výhodu v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1612/68 (rozsudky zo 14. júna 2012, Komisia/Holandsko, C-542/09, EU:C:2012:346, bod 34, ako aj z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 38), ktorej sa dieťa migrujúceho pracovníka môže samo dovoliavať, ak sa podľa vnútroštátneho práva táto priznáva priamo študentovi (pozri v tomto zmysle rozsudky z 26. februára 1992, Bernini, C-3/90, EU:C:1992:89, bod 26; zo 14. júna 2012, Komisia/Holandsko, C-542/09, EU:C:2012:346, bod 48, ako aj z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 40).
- 41 Zásada rovnosti zaobchádzania stanovená v článku 45 ZFEÚ, ako aj v článku 7 nariadenia č. 1612/68 zakazuje nielen priamu diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, ale aj akúkoľvek nepriamu formu diskriminácie, ktorá v dôsledku uplatnenia iných kritérií rozlišovania v skutočnosti vedie k rovnakému výsledku (pozri rozsudok z 13. apríla 2010, Bressol a i., C-73/08, EU:C:2010:181, bod 40).
- 42 Vnútroštátna právna úprava dotknutá vo veci samej podmieňuje poskytnutie finančnej podpory na vysokoškolské štúdium buď podmienke bydliska študenta na luxemburskom území, alebo pokiaľ ide o študentov, ktorí nemajú bydlisko na tomto území, podmienke, že títo študenti musia byť deťmi pracovníkov, ktorí v čase podania žiadosti o finančnú podporu boli zamestnaní, resp. vykonávali svoju pracovnú činnosť v Luxembursku počas nepretržitého obdobia minimálne piatich rokov. Aj keď sa uplatňuje bez rozdielu na luxemburských štátnych príslušníkov a na štátnych príslušníkov iných členských štátov, takáto podmienka minimálneho a nepretržitého obdobia práce nie je stanovená pre študentov, ktorí majú bydlisko na luxemburskom území.
- 43 Takéto rozlišovanie založené na bydlisku môže znevýhodniť najmä štátnych príslušníkov iných členských štátov, keďže nerezidentmi sú najčastejšie cudzinci (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júna 2012, Komisia/Holandsko, C-542/09, EU:C:2012:346, bod 38), a z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411, bod 44).
- 44 Predstavuje tak nepriamu diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti, ktorá môže byť prípustná iba pod podmienkou, že je objektívne odôvodnená. Na to, aby bola odôvodnená, musí byť vhodná na zabezpečenie dosiahnutia legitímneho cieľa a nesmie ísť nad rámec toho, čo je na dosiahnutie tohto cieľa nevyhnutné.

O existencii legitímneho cieľa

- 45 Luxemburská vláda vo svojich písomných pripomienkach uvádza, že cieľ, ktorý sleduje zmenený a doplnený zákon z 22. júna 2000, je totožný so sociálnym cieľom, ktorý sa uvádzal na odôvodnenie právnej úpravy uplatniteľnej vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411). Tento cieľ spočíva v tom, aby sa v Luxembursku podstatne zvýšil podiel rezidentov, ktorí sú držiteľmi vysokoškolského diplomu.
- 46 V bodoch 53 a 56 rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), pritom Súdny dvor konštatoval, že sociálny cieľ, na ktorý poukázala luxemburská vláda s cieľom odôvodniť právnu úpravu uplatniteľnú vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku a ktorý má podporiť absolvovanie vysokoškolského štúdia, je cieľom všeobecného záujmu uznaného na úrovni Únie. Činnosť uskutočňovaná členským štátom s cieľom zabezpečiť vysokú úroveň vzdelania jeho rezidentov totiž sleduje legitímny cieľ, ktorý môže odôvodniť nepriamu diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti.
- 47 Zostáva preskúmať, či je podmienka nepretržitého obdobia práce piatich rokov v čase podania žiadosti o štipendium primeraná a nevyhnutná na dosiahnutie uvedeného cieľa.

O primeranosti podmienky minimálneho a nepretržitého obdobia práce

- 48 Podľa luxemburskej vlády, k názoru ktorej sa v podstate pripájajú dánska a nórska vláda, podmienka minimálneho a nepretržitého obdobia práce piatich rokov v Luxembursku má za cieľ zabezpečiť, aby sa finančné podpory dostali iba k študentom, ktorí udržiujú s luxemburskou spoločnosťou takú väzbu, že existuje vysoká pravdepodobnosť usadenia sa v Luxembursku a integrácie na luxemburskom pracovnom trhu po skončení vysokoškolského štúdia. Tento cieľ sa dosiahne, ak rodič, cezhraničný pracovník, pracuje v Luxembursku na trvalom pracovnom mieste a pracoval tam už značnú dobu, pretože to predstavuje prvok preukazujúci skutočnú úroveň väzby k spoločnosti alebo luxemburskému pracovnému trhu. Takéto okolnosti umožňujú predpokladať, že príklad rodiča bude môcť ovplyvniť s dostatočným stupňom pravdepodobnosti kariérnu voľbu študenta.
- 49 V prvom rade treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry pokiaľ ide o migrujúcich a cezhraničných pracovníkov, skutočnosť, že vstúpili na pracovný trh členského štátu, v zásade vytvára dostatočnú integračnú väzbu so spoločnosťou tohto členského štátu, ktorá im umožňuje, aby v ňom využívali zásadu rovnosti zaobchádzania v porovnaní s vlastnými pracovníkmi, pokiaľ ide o sociálne výhody (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júna 2012, Komisia/Holandsko, C-542/09, EU:C:2012:346, bod 65, ako aj z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 63).
- 50 Integračná väzba vyplýva najmä zo skutočnosti, že popri daniach a príspevkoch na sociálne zabezpečenie, ktoré platia v hostiteľskom členskom štáte na základe pracovnej činnosti, ktorú v tomto štáte vykonávajú, prispievajú migrujúci pracovníci aj na financovanie sociálnej politiky tohto štátu. Preto z nich musia mať prospech za rovnakých podmienok ako vlastní pracovníci (pozri v tomto zmysle rozsudky zo 14. júna 2012, Komisia/Holandsko, C-542/09, EU:C:2012:346, bod 66, ako aj z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 63).
- 51 Súdny dvor však už pripustil, že vnútroštátna úprava, ktorá je nepriamo diskriminačná a obmedzuje priznanie sociálnych výhod cezhraničným pracovníkom v zmysle článku 7 ods. 2 nariadenia č. 1612/68 pri neexistencii dostatočnej väzby so spoločnosťou, v ktorej vykonávajú činnosť bez toho, aby tam mali bydlisko, môže byť objektívne odôvodnená a primeraná sledovanému cieľu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 18. júla 2007, Hartmann, C-212/05, EU:C:2007:437, body 30 až 35 a 37; z 18. júla 2007, Geven, C-213/05, EU:C:2007:438, bod 26; z 11. septembra 2007, Hendrix, C-287/05, EU:C:2007:494, body 54 a 55, ako aj z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 64).

- 52 V bodoch 26 a 28 až 30 rozsudku z 18. júla 2007, Geven (C-213/05, EU:C:2007:438), Súdny dvor rozhodol, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 1612/68 nebránil právnej úprave členského štátu, ktorá stanovovala, že sociálnej výhody v zmysle tohto ustanovenia sa mohli domáhať iba pracovníci, ktorí voľbou svojho bydliska vytvorili skutočnú väzbu k spoločnosti tohto členského štátu, ako aj, pokiaľ ide o cezhraničných pracovníkov, ktorí vykonávali pracovnú činnosť v uvedenom členskom štáte a súčasne bývali v inom členskom štáte, tí, ktorí vykonávali pracovnú činnosť prekračujúcu určitý prah pracovného pomeru na kratší pracovný čas, pretože objektívny príspevok k národnému pracovnému trhu bol považovaný za vytvárajúci rovnako platný prvok integrácie do spoločnosti dotknutého členského štátu.
- 53 V právnej úprave uplatniteľnej vo veci, ktorá viedla k rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), sa podmienka predchádzajúceho bydliska študenta v Luxembursku považovala za jedinú podmienku spôsobilú vytvoriť väzbu k tomuto členskému štátu.
- 54 Súdny dvor rozhodol, že takáto podmienka bydliska bola vhodná na dosiahnutie cieľa podpory absolvovania vysokoškolského štúdia a podstatného zvýšenia podielu osôb, ktoré sú držiteľmi vysokoškolského diplomu, v rámci obyvateľstva Luxemburska, ale mala až príliš výlučnú povahu (rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 76). Existencia primeranej pravdepodobnosti, že sa príjemcovia podpory vrátia do Luxemburska a zapoja sa do pracovného trhu tohto členského štátu, aby prispeli k jeho hospodárskemu rozvoju, môže byť totiž preukázaná aj na základe iných prvkov, než je takáto podmienka (rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 77).
- 55 Pokiaľ ide o tieto prvky, Súdny dvor uviedol, že zotrvanie rodičov dotknutého študenta v práci počas značne dlhého obdobia v členskom štáte, ktorý poskytuje požadovanú podporu, mohlo byť primerané na preukázanie skutočného stupňa väzby so spoločnosťou alebo trhom práce tohto štátu (rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 78).
- 56 Vo veci samej, rovnako ako vo veci, v ktorej bol vydaný rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., (C-20/12, EU:C:2013:411), nie sú po prvé prijímateľmi finančnej podpory samotní pracovníci, ale ich deti, ktoré nemajú bydlisko v Luxembursku, hľadajúce štúdium bez rozdielu v Luxembursku alebo v akomkoľvek inom členskom štáte, a po druhé väzba s luxemburskou spoločnosťou sa môže v tomto ohľade zdať slabšia, pokiaľ ide o deti cezhraničných pracovníkov, ako je to v prípade detí migrujúcich pracovníkov s bydliskom v Luxembursku.
- 57 Za týchto okolností sa zdá legitímne, že štát, ktorý poskytuje podporu, sa chce ubezpečiť, že cezhraničný pracovník má skutočne integračnú väzbu s luxemburskou spoločnosťou, keď požaduje dostatočnú väzbu na boj proti riziku vzniku „štipendijného turizmu“, na ktorý poukazujú vlády, ktoré predložili pripomienky.
- 58 V tomto ohľade treba pripustiť, že podmienka minimálneho pracovného obdobia v Luxembursku rodiča cezhraničného pracovníka vyžadovaná zmeneným a doplneným zákonom z 22. júna 2000 na to, aby sa deti cezhraničných pracovníkov mohli domáhať štátnej finančnej podpory na vysokoškolské štúdium, môže vytvoriť takúto väzbu týchto pracovníkov s luxemburskou spoločnosťou, ako aj primeranú pravdepodobnosť návratu študenta do Luxemburska po skončení jeho štúdia.

O nevyhnutnosti podmienky minimálneho a nepretržitého obdobia práce

- 59 Na to, aby bola podmienka týkajúca sa minimálneho a nepretržitého obdobia práce v čase podania žiadosti o finančnú podporu v súlade s právom Únie, nesmie ísť nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie sledovaného cieľa.

- 60 V bode 76 rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), Súdny dvor rozhodol, že stanovením podmienky bydliska, akou je podmienka dotknutá vo veci, ktorá viedla k vydaniu tohto rozsudku, Luxemburské veľkovojsvodstvo uprednostňuje skutočnosť, ktorá nebola nevyhnutne jediným odrazom skutočnej väzby medzi dotknutou osobou a uvedeným členským štátom.
- 61 Súdny dvor uviedol, že dostatočná väzba študenta s Luxemburským veľkovojsvodstvom, na základe ktorej by bolo možné dospieť k záveru o primeranej pravdepodobnosti, že sa usadí v tomto členskom štáte a bude k dispozícii pre jeho pracovný trh, môže vyplývať aj zo skutočnosti, že tento študent býva sám alebo so svojimi rodičmi v členskom štáte, ktorý hraničí s Luxemburským veľkovojsvodstvom, a že jeho rodičia v Luxembursku už značný čas pracujú a žijú v blízkosti tohto členského štátu (rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 78).
- 62 Pokiaľ ide o možnosti, ktoré má luxemburský zákonodarca, Súdny dvor uviedol, že keďže poskytovaná podpora tvorí napríklad pôžička, systém financovania, ktorý poskytnutie tejto pôžičky, ba dokonca jej zostatku alebo jej nevrátenie podmieňuje tým, aby sa študent, ktorú túto podporu čerpá, vrátil do Luxemburska po dokončení štúdia v zahraničí, aby tam pracoval a býval, by mohol umožniť dosiahnuť sledovaný cieľ bez toho, aby to poškodilo deti cezhraničných pracovníkov (rozsudok z 20. júna 2013, Giersch a i., C-20/12, EU:C:2013:411, bod 79).
- 63 Okrem toho z dôvodu, aby sa predišlo riziku vzniku „štípendijného turizmu“, a na zaistenie toho, aby cezhraničný pracovník mal dostatočnú väzbu s luxemburskou spoločnosťou, Súdny dvor spomenul v bode 80 rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), možnosť stanoviť, že poskytovanie finančnej podpory bude podliehať podmienke, aby cezhraničný pracovník, rodič študenta, ktorý v Luxembursku nemá bydlisko, v tomto členskom štáte pracoval počas určitého minimálneho obdobia.
- 64 V tomto ohľade luxemburská vláda tvrdí, že vnútroštátny zákonodarca využil možnosť, ktorá sa mu ponúkla v bode 80 rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), a inšpiroval sa analogicky článkom 24 ods. 2 smernice 2004/38, ktorý odkazuje na podmienky nadobudnutia práva trvalého pobytu, formulované v článku 16 ods. 1 tejto smernice. Toto posledné uvedené ustanovenie však výslovne upravuje nadobudnutie práva trvalého pobytu „[občanmi] Únie, ktorí sa legálne zdržiavali počas nepretržitého obdobia piatich rokov v hostiteľskom členskom štáte“.
- 65 Napriek tomu, ako uviedol generálny advokát v bodoch 83 až 85 svojich návrhov, analógia s článkom 16 ods. 1 a článkom 24 ods. 2 smernice 2004/38, ktorou argumentuje luxemburská vláda, nie je relevantná na odôvodnenie požiadavky nepretržitého obdobia práce piatich rokov uloženej vnútroštátnou právnou úpravou dotknutou vo veci samej.
- 66 Článok 16 smernice 2004/38, ktorý stanovuje podmienku minimálneho nepretržitého obdobia pobytu s cieľom zabezpečiť priznanie práva trvalého pobytu osobám dlhodobo usadeným v hostiteľskom členskom štáte, sa totiž týka, ako Súdny dvor inak výslovne zdôraznil v bode 80 rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), iného kontextu, ako je rovnosť zaobchádzania medzi vnútroštátnymi pracovníkmi a migrujúcimi pracovníkmi. Okrem toho článok 24 ods. 2 smernice 2004/38 výslovne stanovuje, že možnosť priznaná týmto ustanovením odmietnuť poskytnutie pred nadobudnutím práva trvalého pobytu podpory vo forme príspevku na výživu počas štúdia, vrátane odborného vzdelávania, pozostávajúcu zo študentských štipendií alebo študentských pôžičiek, sa uplatňuje výlučne na osoby iné, ako sú pracovníci, samostatne zárobkovo činné osoby, osoby, ktoré si zachovávajú takýto štatút a ich rodinní príslušníci.
- 67 Súdny dvor teda v bode 80 rozsudku z 20. júna 2013, Giersch a i. (C-20/12, EU:C:2013:411), odkázal na článok 16 ods. 1 a na článok 24 ods. 2 smernice 2004/38 výlučne s cieľom načrtnúť, akým spôsobom právo Únie umožňuje v kontexte hospodársky neaktívnych občanov Únie vyhnúť sa riziku vzniku „štípendijného turizmu“.

- 68 Treba uviesť, že vo veci samej sa poskytnutie štátnej finančnej podpory na vysokoškolské štúdium odmietlo pánovi Linaresovi Verrugovi, hoci jeho rodičia pracovali v Luxembursku počas celkového obdobia viac ako päť rokov, iba s niekoľkými krátkymi prerušeniami počas piatich rokov predchádzajúcich podaniu žiadosti o finančnú podporu.
- 69 Také pravidlo, ako je stanovené vnútroštátnou právnou úpravou dotknutou vo veci samej, ktoré podriaďuje poskytnutie finančnej podpory na vysokoškolské štúdium študentom nerezidentom podmienke, aby ich rodič pracoval v Luxembursku nepretržite počas minimálneho obdobia piatich rokov v čase podania žiadosti o finančnú podporu, pričom neumožňuje príslušným orgánom poskytnúť túto podporu, ak, ako vo veci samej, rodičia napriek niekoľkým krátkym prerušeniam pracovali v Luxembursku počas značne dlhého obdobia, v predmetnej veci približne osem rokov, v priebehu doby, ktorá predchádzala podaniu tejto žiadosti, obsahuje obmedzenie, ktoré ide nad rámec toho, čo je nevyhnutné na dosiahnutie legitímneho cieľa, ktorým je zvýšiť medzi rezidentmi počet držiteľov vysokoškolského diplomu, keďže tieto prerušenia nie sú spôsobilé narušiť väzbu medzi žiadateľom o finančnú podporu a Luxemburským veľkovejvodstvom.
- 70 Zo všetkých vyššie uvedených úvah vyplýva, že na položenú otázku treba odpovedať tak, že článok 7 ods. 2 nariadenia č. 492/2011 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá poskytnutie finančnej podpory na vysokoškolské štúdium študentom, ktorí nie sú rezidentmi, podmieňuje tým, aby aspoň jeden z ich rodičov pracoval v tomto členskom štáte počas minimálneho a nepretržitého obdobia piatich rokov v čase podania žiadosti o finančnú podporu, ale nestanovuje takúto podmienku, pokiaľ ide o študentov, ktorí majú bydlisko na území tohto členského štátu, s cieľom podporiť zvýšenie podielu rezidentov, ktorí sú držiteľmi vysokoškolského diplomu.

O trovách

- 71 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdny dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (druhá komora) rozhodol takto:

Článok 7 ods. 2 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 492/2011 z 5. apríla 2011 o slobode pohybu pracovníkov v rámci Únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni právnej úprave členského štátu, o akú ide vo veci samej, ktorá poskytnutie finančnej podpory na vysokoškolské štúdium študentom, ktorí nie sú rezidentmi, podmieňuje tým, aby aspoň jeden z ich rodičov pracoval v tomto členskom štáte počas minimálneho a nepretržitého obdobia piatich rokov v čase podania žiadosti o finančnú podporu, ale nestanovuje takúto podmienku, pokiaľ ide o študentov, ktorí majú bydlisko na území tohto členského štátu, s cieľom podporiť zvýšenie podielu rezidentov, ktorí sú držiteľmi vysokoškolského diplomu.

Podpisy